

Unim-nos contra la repressió!

nº 44 - octubre 2003 - donatiu 1,20 euros

Editorial

pàg. 3

Política: eleccions en plena escalada franquista

pàg. 4-11

Reforma llei d'estrangeria. Ultres inciten al racisme
Repressió: detenció anarquistes, *comando Dixan*, Guillem Godó...
Agressió a Castellar del Vallès
Autonòmicas a Madrid i Catalunya

Sindical:

pàg. 12-14

Pre-congrés de CCOO

Debat a CGT: ¿marc català de negociació?

Acomiadaments: plantilla jove a SEAT, Magnetti

Drets nacionals i internacionalisme

Prestige: 326 dies després

Internacional:

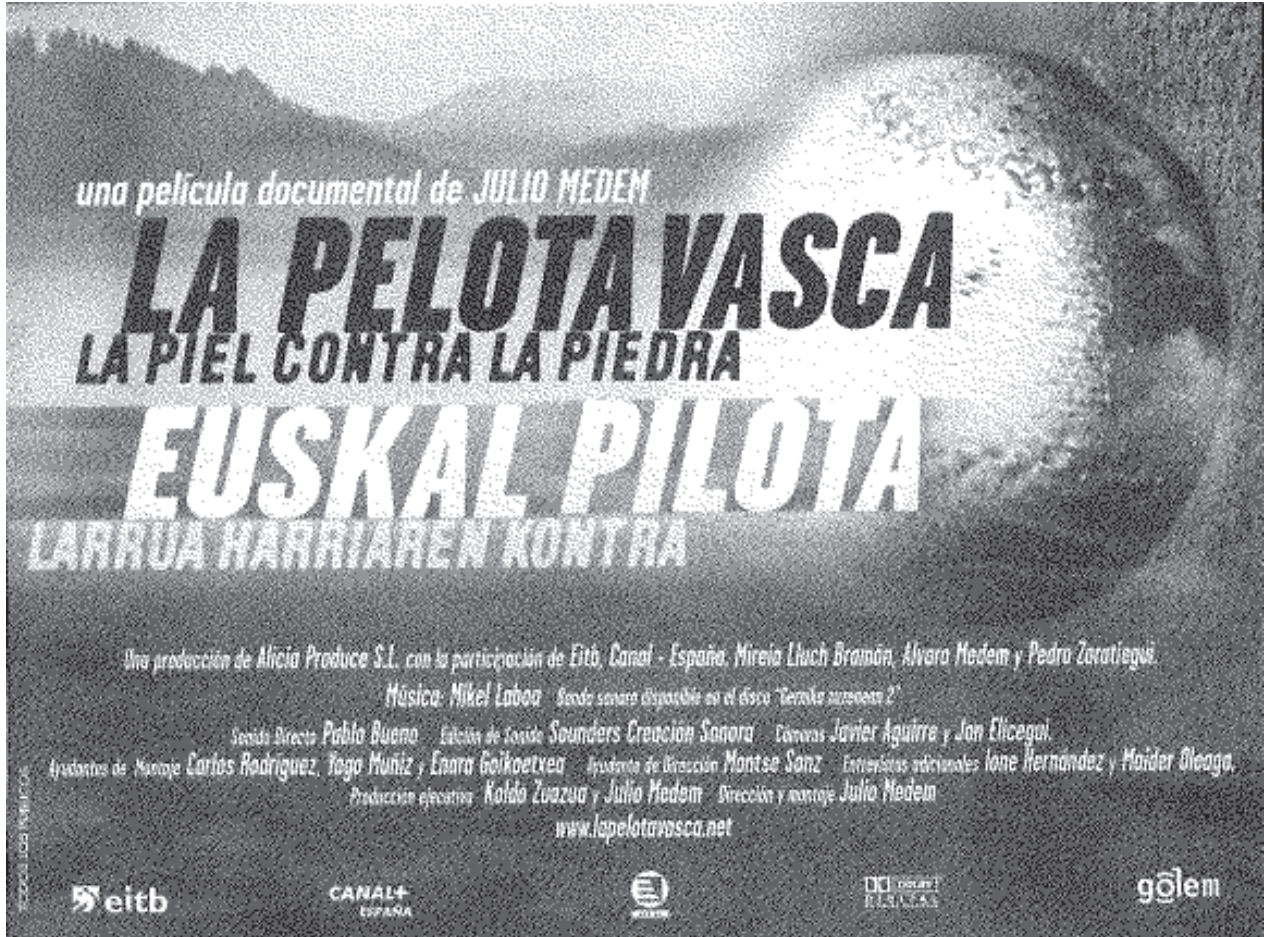
Palestina

pàg. 19-20

Suplements:

**Correu Internacional 102: Venezuela, Bolívia
¿Per què ens presentem a Catalunya?**

¡Libertat d'expressió!

"El Roto" a El País

Difón aquesta marca!

PP,

repressió i extrema dreta.

El franquisme del PP surt a cada pas. El Govern augmenta la repressió, facilita la impunitat de l'acció policial, l'arbitrarietat i la prepotència de fiscals i magistrats, i crea les condicions per a l'acció de l'extrema dreta. Avui, mentre les direccions sindicals

El franquisme del PP surt a cada pas

es vagin plegant a la flexibilització, la reducció de pensions i sous, les retallades de plantilles... mentre mantinguin el moviment obrer desmobilitzat deixant avançar els plans patronals, l'enemic declarat de la dreta del PP i l'extrema dreta no és l'obrer, sinó els moviments nacionalistes, els immigrants i els joves anti-sistema. A ells es dirigeix bona part de la legislació, s'acumulen judicis i detencions i contra ells han començat a actuar grups feixistes.

La connivència entre grups d'extrema dreta i agents uniformats va ser denunciada pels veïns de Castellar del Vallès (Barcelona) a les accions fatxes de l'Onze de Setembre. La presència de regidors i càrrecs del PP en les manifestacions d'extrema dreta a l'Hospitalet de Llobregat també constaten la proximitat política entre el partit del govern i els grups feixistes, com abans a El Ejido. No hi ha un espai per a un partit tipus Front Nacional de Le Pen, perquè l'extrema dreta té el seu espai dins el PP. La nostra dreta té una diferència substancial amb la tradicional centreeuropea, i és que és hereva de les tradicions de la dictadura. I aquest lligam es pot visualitzar amb les subvencions a la Fundació Franco, que propagandiza la ideologia del *caudillo*.

En aquest país no va hi haver *ruptura democràtica* amb el franquisme. Els principals responsables d'això van ser el PCE i el PSOE que van assegurar la contenció del moviment obrer i popular que exigia una ruptura amb el règim, per a imposar en el seu lloc la reforma. Aquesta traïció es paga avui molt cara. Després d'un període en el qual el franquisme va viure

amagat i protegit pel règim, perquè la situació no els permetia actuar obertament, avui la correlació de forces internacional i estatal els ha permès sortir a la llum pública. Els vells problemes democràtics que no es van resoldre perquè l'esquerra oficial es va estimar més tancar-lo i pactar càrrecs amb la dreta espanyola i la Monarquia, avui ressegueixen amb intensitat. Per això l'exigència de ruptura democràtica, l'exigència de República enfront del règim monàrquic és més actual que mai.

E leccions.

Entrem en un nou cicle electoral i el Govern del PP veu com les enquestes el tornen a situar per davant del PSOE. El balanç de les eleccions municipals va ser clar: si al procés electoral s'hi arriba amb la desmobilització, el PP –que avui té un pes molt important en els mitjans de comunicació–, resisteix al rebuig popular que es viu al carrer. Però PSOE i IU pretenen ser partits d'ordre, poden participar en mobilitzacions com les manifestacions contra la guerra però després desmobilitzen perquè res no s'escapi al seu control, esperant que la reflexió individual de cada ciutadà des de casa seva els aporti nous vots.

Però l'ordre monàrquic deixa molt poc espai i així el PSOE apareix com un PP amb pocs matissos, ja que pràcticament en tots els grans temes –amb l'excepció de la guerra de l'Iraq– es mouen junts: immigració, pensions, contenció pressupostària –és

a dir, retallades–, respecte a la Constitució, forces armades, problema basc i terrorisme, ... IU tampoc aporta una nova política que posi en primer lloc la realitat del carrer per davant dels passadissos parlamentaris i dels càrrecs. Només s'ha de veure la política que du a terme en els ajuntaments que governa. El seu gir a la dreta constant –recollint les consignes que el PSOE va deixant enrere– impossibilita que centenars de milers de joves i treballadors es puguin veure identificats i il·lusionats amb una altra política. La tendència per a molts d'ells, que van omplir els

carrers fa pocs mesos contra la Guerra contra i Aznar, és a identificar tots els partits com a simples maquinàries electorals a l'espera de vots i d'escons. Les eleccions no resoldran els problemes pendents, però no s'ha de desapropiar l'espai polític electoral si aquest pot ajudar a impulsar una alternativa compromesa amb els treballadors i la joventut.

En aquest país no es va no hi va haver ruptura democràtica amb el franquisme

LI

EDITORIAL

Déu - Gallardón

Aires de canvi sobrevolen la vella plaça de la Vila, seu de l'Ajuntament de Madrid. I no és per a menys, perquè s'ha produït el desembarcament de Gallardón i tota una nova generació de "triumfants".

Han arribat arrasants. Han ocupat despatxos, oficines, plantes senceres; han desallotjat funcionaris i dependències i han instal·lat "sus reales" en renovats despatxos de disseny, a imatge i semblança dels de la Porta del Sol, seu de la Comunitat de Madrid.

Els funcionaris de sempre se senten vexats i ferits, veient com tot aquest desplegament de mitjans beneficia només als "nous", contractats de confiança que cobren, com a mitjana, pràcticament el doble que els funcionaris de carrera.

Es menysprea tot l'anterior simplement pel fet de ser-ho, sense parar-se a pensar si serveix o no, i

això inclou el sistema de treball i el treballador que el realitza. Gallardón és Déu i tots ballen al seu compàs. Ningú no gosa aixecar la veu i, de vegades, ni mirar-lo als ulls. El sistema que s'ha implantat és el més semblant a una cort celestial, amb Déu-Gallardón al cap, seguit per un limitadíssim grapat de fidels col·laboradors, que fan la funció d'arcàngels. Per sota d'ells no es valora ningú.

Es treballa a destall, sense tenir en compte el conveni dels treballadors pel que fa a horaris. Regna la por i la contínua amenaça del cessament o acomiadament, malgrat aquest mètode no es pugui aplicar als funcionaris.

I l'oposició? Poc ha de dir, quan ja en el primer Ple es va votar per unanimitat l'augment de sou de tots els regidors un 30%. Això els ha mantingut amb la boca tancada.

I els sindicats? Aquesta és la pregunta del milió. Tal vegada estan fent mèrits ja que es presenta una tardor

calenta amb revisió del conveni que afecta a prop de 20.000 treballadors i s'està parlant d'implantar la jornada partida, eliminació de l'abonament del transport i de les ajudes mèdiques, entre altres coses.

Mentrestant, Déu-Gallardón apareix en premsa, ràdio i TV besant nens, inaugurant escoles i obrint carreteres, oferint al país una imatge de progrés i modernitat que en res es correspon amb el que es viu de portes endins.

M. Jaén. Madrid

Jornada internacional del 27 de setembre

La lluita contra l'ocupació continua

Barcelona

El passat 27 de setembre, coincidint amb el tercer aniversari de l'esclat de la segona Intifada, milers de persones es van tornar a manifestar arreu del món contra l'ocupació de l'Iraq i Palestina. A Barcelona n'érem més de 10.000, resistint sota la pluja. A Londres, més de 100.000 es manifestaven contra les mentides de Blair. Els crits eren contra Bush, Aznar i Sharon, i molts van expressar el nostre suport a la resistència davant l'ocupació. Després del cop que va suposar el resultat de les darreres eleccions municipals —que obliguen a fer balanç de les excessives il·lusions electoralistes que van portar organitzacions com el PSC, ICV, EUiA o CCOO a desmobilitzar deixant-t'ho tot en mans de les urnes— aquesta

manifestació demostra que el moviment contra la guerra segueix viu. Ara cal recuperar la força, mentre els plans imperialistes s'empantanen tan a l'Iraq com a Palestina.

Cristina. Barcelona

Madrid

A la manifestació del 27 de setembre de Madrid, contra la invasió de l'Iraq i en solidaritat amb el poble palestí, vam acudir entre 10 i 12 mil persones, malgrat que els gran aparells, com ara IU, CCOO i UGT no van fer cap esforç per tal que la manifestació fos un èxit. La majoria de les pancartes mostraven la seva solidaritat amb el poble palestí. Entre els joves i els treballadors segueix present la necessitat de la lluita contra l'imperialisme i contra el govern del PP.

Marina. Madrid

Reforma Llei d'Estrangeria

Acord PP-PSOE contra els treballadors immigrants

Dijous passat 11 de setembre es va votar el text definitiu d'una nova "Reforma" de la Llei d'Estrangeria, amb l'acord de PP i PSOE.

La «Reforma» no és ni contempla cap "regularització" per aconseguir papers per als més de 500.000 immigrants que JA estan aquí. L'única sortida per a ells són les que tenen a veure amb supòsits preferencials (art. 71), o tornar al país d'origen per a gestionar un visat.

No sabem com quedarà el dret per arrelament, però la tendència és a restringir més aquest supòsit.

Aquesta reforma es preveu que entrarà en vigor el gener de 2004.

També s'introduiran una altra sèrie de mesures més restrictives, per completar el quadre, entre les quals destacar, sota la denominada «lluita contra la immigració il·legal i afavoriment de la legal», les següents:

1- Establiment de majors i millors sistemes de control de fronteres.

2-Reforçar (més persecució) els «mitjans i instruments sancionadors» - mecanismes d'internament i expulsió- així com dels procediments de devolució d'estrangers que accedeixen "il·legalment".

3-Increment de les sancions contra transportistes i l'obligació d'informar dels passatgers que viatgen a l'Estat espanyol i aquells que no retornen al seu país en la data prevista.

4-El visat valdrà com a permís només pel que s'hagi concedit: una manera de donar provisionalitat a l'estada a l'Estat espanyol, més si finalment es condiona la continuïtat de l'estada a l'obtenció d'un contracte de treball.

5-Aplicació de les directives comunitàries, per al reconeixement de les sancions (que tinguin validesa en tots els països la resolució d'un sol país i per tant qualsevol pugui

expulsar encara que no hagi dictat la resolució - Directiva 2001/40/CE de 28 de maig).

6- Per a evitar el reagrupament familiar «en cadena» es demanarà la prèvia independència de la persona que la pretengui. I per accedir a una residència independent aquestes persones reagrupades haurien de tenir una autorització per a treballar (permís de treball).

7- S'estableix l'habilitació per a creuar dades i obtenir informació del Padró.

8- Possibilitat de visat per a descendents d'espanyols i treballadores de la llar a prova, és a dir, amb la condició d'obtenir contracte de treball en 3 mesos.

Un nou atac als treballadors immigrants, encara més greu pel suport del PSOE; el govern posa en forma de Llei el que la Cort Suprema li va rebutjar ara fa un any.

Perquè el govern i el PSOE no donen cap possibilitat de regularitzar a mig milió de treballadors, que en la seva majoria estan treballant en diferents branques, com la construcció, tèxtil, servei domèstic o el camp. Vol expulsar-los a tots? NO, de cap manera. El seu veritable objectiu és tenir una bossa de treballadors que estan sense regularitzar, que treballen en negre, sense contracte, amb salaris baixíssims, sense paga extraordinària, sense vacances. En definitiva el govern garanteix a un

sector d'empresaris, treballadors a baix cost. Cal denunciar la injustícia que significa que el govern i el PSOE, posin en la irregularitat a treballadors perquè la patronal s'ompli les butxaques amb els seus beneficis.

D'altra banda, aquesta situació d'irregularitat, de mercat submergit, pretén portar a un enfrontament els treballadors immigrants i els autòctons, el millor exemple són les mobilitzacions que cada divendres comença a haver a L'Hospitalet, Barcelona -veure nota. Immigrants dels anys 60, contra els immigrants del 2000. Tots van arribar a

Catalunya buscant treball, cal frenar aquest enfrontament, és una provocació fomentada per la política del govern, avui amb el suport del PSOE. Lluitar per la unitat dels treballadors és un dels objectius i avui passa en gran mesura per enfrontar la Llei d'Estrangeria i la seva Reforma. La manifestació del 5 d'octubre a Barcelona pot ser un primer pas, cal exigir la seva continuïtat.

30/9/03
Guillermo- BCN

BCN. Detención de anarquistas

Prou de muntatges policials!

La matinada del 16 de setembre, agents de la Guàrdia Civil, armats i encaputxats, entraven a quatre cases dels barris d'Horta-Guinardó i de Ciutat Vella per emportar-se sis persones als seus quaters i interrogar-les en règim d'incomunicació total. Per ordre del jutge Garzón el dia 20 van ser enviats a presó incondicional cinc d'ells, tot ingressant a la de Soto del Real de Madrid.

Entre el material requisat hi havia un vehicle, dos ordinadors, un llibre de pirotècnia de l'any 1921, tres armes de foc atrotinades, cables elèctrics i fins i tot una caixa de recanvis de bombetes de cotxe. Però els objectes clarament inculpadors eren un vídeo d'uns presos de França, uns fulletons anarquistes i llibres sobre el maquis antifranquista: evident, terroristes i a més anarquistes! Caldrà aviat buidar tots els pisos de la ciutat perquè aquest cos armat tant perspicaç considera una carmanyola "material para fabricar armas".

El mateix dia de la detenció, la nova delegada del Govern a Catalunya s'estrenava en una roda de premsa manifestant que feia dos anys que la Guàrdia Civil els espiava per "la posible vinculación de los seis jóvenes anarquistas con colectivos de apoyo a presos de su misma ideología" Delicte? Solidaritat? No està per mirar prim sinó per justificar i donar suport polític a totes les passes dels cossos repressius a Catalunya i de passada fer mèrits, que per alguna cosa va arribar la seva antecessora Valdecasas a ministra. Tampoc, o sí? s'ha parat a pensar en la coincidència que feia quatre dies la Guàrdia Civil, el mateix cos que va realitzar l'operació, havia estat escridassada a Castellar del

Vallès pels seus atacs, en "defensa" dels feixistes, al poble en festes.

La Benemèrita ha après molt a Euskadi, a més de torturar, a après a fer política, a dosificar el cop quan mediàticament li interessa. De l'acusació inicial contra els detinguts que era enviar una carta-bomba al consolat de Grècia, se'ls van tancar a la presó amb les següents: "Conspiración para el asesinato (d'un càrrec de la Generalitat i d'un periodista), Integración en organización terrorista, Tenencia y confección de armas y explosivos, Intento de asesinato terrorista, Tenencia ilícita de armas y explosivos, Estragos, daños e incendios terroristas". Després de llegir la brutal llista de delictes imputats suposem que s'hauran quedat sense paraules la "Asociación de víctimas del terrorismo", aquesta organització instrumental finançada pel Govern, que després de les detencions havia corregut a lamentar-se de que "las acciones anarquistas no se reconocen como terroristas", cosa evidentment falsa, ja que des del primer moment de la detenció se'ls hi va aplicar la Llei antiterrorista.

El fet és que els mètodes repressius experimentats al País Basc, avalats per la política antiterrorista consensuada pels partits parlamentaris i recolzada pels grans mitjans de comunicació, a més d'intensificar-se en aquella nació (ara li ha tocat al director del setmanari Kalegorria) van escampant-se per tot l'Estat espanyol i especialment als Països Catalans: fa uns mesos Xirinacs i els anarquistes de València, ara a Guillem Godó li demanen 2 anys i 3 mesos per esclatar un esprai o extintor al pati de casa seva (però és que era independentista!), els de la manifestació antifeixista de Sants... Seguiu omplint les presons! només fareu que es cridi més fort: PROU REPRESSIÓ! LLIBERTAT DETINGUTS! LLIBERTAT PRESOS POLÍTICS! FORA EL VIRREI DE CATALUNYA! DISSOLUCIÓ DELS COSSOS REPRESSIUS FRANQUISTES!

Jaume. BCN

Guillem Godó, Libertat!

Guillem Godó és un dels molts lluitadors que ha patit la repressió d'aquest estat en la seva pròpia pell. Va estar empresonat durant vuit anys per la seva militància en l'independentisme i després l'han sotmès a una persecució absoluta: control policial, seguiments pels carrers, telèfons punxats, detencions d'un o dos dies... La seva activitat molestava molt: després de tornar de l'Iraq, on va fer d'escut humà, el van retenir tres dies a Madrid per saber què havia fet i amb qui havia estat. Ara l'han tornat a detenir i li atribueixen atacs contra seus bancàries i una oficina d'hisenda. La seva mare, Carmen Blasco, ens explica com va ser la detenció i quina és la seva situació actual.

LI. Quan i com el van detenir?

R. En sortir de la feina, a les dues del migdia, després van fer un registre a casa d'en Guillem, on viu amb la seva àvia. El registre va durar des de les onze del vespre fins a les quatre de la matinada.

LI. De què l'acusen exactament?

R. No ho sabem del cert. A la comissaria volien que s'autoinculpés de tots els atemptats que hi ha hagut aquí, des de que va sortir de la presó el 96. Ell ho va negar tot

davant la policia i després davant del jutge. Ara el cas està sota secret de sumari. Dijous que ve l'advocat ha d'anar a Madrid, i potser aleshores sabrem quins càrrecs concrets hi ha contra ell.

LI. ¿Quin tracte va rebre a la presó i a comissaria?

R. En Guillem va patir tortures a les dependències policials de la Via Laietana: van aplicar-li tres vegades la bossa al cap fins perdre el coneixement i el van tenir en una habitació pintada de blanc amb focus, dret, durant més de setze hores diàries. Quan queia el pegaven fins que s'aixecava. Van obligar-lo a fer flexions fins a l'esgotament, el van despullar i el van arrossegar pels cabells, li van pegar cops i puntades... ell va avisar el metge forense, però només va certificar un cop al colze sense importància. En Guillem va denunciar les tortures davant del jutge.

LI. Vas denunciar a la premsa "assetjament" contra el teu fill.

En Guillem es va negar a acceptar les mesures anomenades de reinserció. Va passar-se vuit anys a la presó complint condemna. Això no li han perdonat i l'han perseguit tot aquest temps, amb pressions de tota mena. Un exemple, ell va estar a l'Iraq durant dos mesos, com a escut humà a la refinera d'Al'dhora, i així que va baixar de l'avió a Barajas, la policia el va detenir i va estar-se tres dies als calabossos a Madrid. Van registrar-lo i van fotocopiar tots els papers que li van trobar. Quan va passar a disposició judicial va quedar en llibertat i sense càrrecs. Hem interposat una denúncia per detenció il·legal. Un fet més, a la revetlla de Sant Joan del 2002: per un accident fortuït a la terrassa de casa, un petard que no va explotar va caure en un pati veí. Vam arribar a judici i el jutge va sentenciar dos anys de presó. Cada vegada que succeeix alguna cosa a Barcelona està la policia a casa, preguntant al porter i als veïns sobre en Guillem.

LI. En Guillem havia denunciat pressions de la policia perquè actués com confident.

R. Va fer públic a TV3 que quan estava detingut en la comissaria li havien fet propostes que treballés

per a ells. Al cap de cinc dies va arribar la detenció actual.

LI. ¿Como està de moral?

R. Amb la moral alta, esperant que s'aclareixi tot i sortir en llibertat.

LI. ¿Quin li diria a la gent que ens llegeixi i ens escolti?

R. Que lluitin per aconseguir la seva llibertat i la de tots els presos polítics. El mateix jutge del Olmo, que instrueix el cas, reconeix que té seriosos dubtes dubtes sobre si els fets que la policia imputa a en Guillem justifiquen l'aplicació de la legislació antiterrorista. Això suposa que han de traslladar immediatament

El Govern contraataca amb l'escamot Dixan

En una data tan poc casual com l'11 de setembre el govern del PP reobria la tapa del taüt del cas de l'Operació Llac que tots crèiem haver enterrat sota el pes de les mobilitzacions contra la guerra de la primavera passada. I ho feia en dos fronts: un dels companys, Youb Saoudi era empresonat per una petició d'extradició d'Algèria; simultàniament, a petició del fiscal de l'Audiència Nacional, el sumari de l'Operació Llac es reobria –sota el nom revelador d'Operació Campeador- i quatre companys més eren cridats a declarar al despatx del jutge Polanco el 30 de setembre.

Fem memòria (vegeu els LI 38 i 39). Finals de gener de 2003, en ple clima prebèl·lic, els GEOS duen a la presó 16 treballadors immigrants

d'origen magribí per ordre de l'Audiència Nacional. Acebes i Aznar en persona expliquen que se'ls han confiscat armes químiques i explosius que els havien de permetre actuar immediatament matant molta gent (sic). Al Qaeda és entre nosaltres, els treballadors immigrants aparentment més inofensius són potencials terroristes camuflats, tots estem en perill i atacar l'Iraq és imperatiu.

Encara que amb retard les Plataformes Aturem la Guerra introdueixen la consigna de llibertat pels detinguts en les mobilitzacions. Mentre, els mateixos informes policials han de reconèixer que els productes confiscats -certament químics- són... sabó. Quan ja tothom popularment ha batejat l'operació com la de "l'Escamot Dixan" els companys són alliberats entre març i maig. Per fi, però no pas finalment, el mes de juny Polanco es veu obligat a arxivar el cas.

Com dèiem, l'11 de setembre recomença el malson. Youb Saoudi és detingut pels mossos d'esquadra i empresonat provisionalment per una petició d'extradició d'Algèria que l'acusa "d'accions contra l'Estat". En concret, hauria presentat a Algèria dues persones i, més tard s'haurien trobat a casa de totes dues octavetes que

Detenidos de la Operación Lago al ser liberados. Junto a su abogado Salellas en el acto contra la guerra del 22/3/03. Girona

"cridaven a rebel·lar-se contra l'Estat". Malgrat que la petició d'extradició, que és de l'any 1999, no havia aparegut fins ara -ni tan sols quan la policia espanyola analitzava ben diligentment un per un els pots de farina i les ampolles d'oli d'oliva de la cuina de Youb Saoudi i companyia- i que l'extradició és jurídicament impen-sable (perquè a Algèria hi ha vigent la pena de mort i perquè no es veu

amb quin delictes –ni tan sols del més que exhaustiu codi penal espanyol– poden assimilar-se les “accions contra l'Estat” que al·lega el govern algerià) Youb Saudi segueix en presó provisional a Madrid.

Alhora Polanco desaxriva el sumari de l'Operació Llac i crida a declarar com a imputats 4 companys més. El motiu és un informe, ni més ni menys que de l'FBI, del mes de juliol que diu que si certes substàncies que la policia diu haver vist llençar en un contenidor a alguns dels imputats abans de l'Operació Estany es barreassin amb derivats del petroli se'n podria fer un producte incendiari, el famós “napalm casolà”. Només que -reapareix el Dixan- les substàncies en qüestió són un dels components del... sabó!

Els nous elements que fan, doncs, que Polanco reobri el cas no són altres que una nova ofensiva d'antiterrorisme “islàmic” ordenada pel Govern via Fiscal enmig del desastre en què l'heroica resistència del poble iraquí està convertint l'ocupació imperialista de l'Iraq. Tot barrejat amb el *totum revolutum* de la nova croada esperpèntica del pallasso Garzón que processa des del corresponsal d'Al Jazeera Taysir Allouni al mateix Bin Laden. I un ingredient de càstig: el mes de juliol l'advocat Sebastià Salellas va presentar en nom d'11 dels detinguts de l'Escamot Dixan una querrela contra Acebes i Aznar per injúries i una reclamació d'indemnitzacions per danys morals per l'empresonament-segrest d'entre 2 i 4 mesos.

Aquesta vegada més ràpidament s'ha impulsat una campanya des de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona exigint la llibertat de Youb Saoudi i l'arxivament definitiu de l'Operació Llac. També es va fer: una roda de premsa multitudinària, un manifest –llegit també a la manifestació del 27 de setembre a Barcelona– i una exitosa concentració a Girona el 29 de setembre per acomiadar els 4 companys que anaven a declarar a l'Audiència Nacional, i una delegació –en què anava una companya de LI- de la Plataforma que va acompanyar-los a Madrid. Cal, però, denunciar la passivitat de les grans organitzacions de l'esquerra a nivell estatal ja que només LI va respondre a l'intent de

concentració davant de l'Audiència Nacional que, per cert, els antiavalots de la policia nacional van impedir violentament mentre mimaven una concentració de *ninyatos* del PP/Basta Ya. Davant de la no compareixença del fiscal que havia instat que el jutge prengués declaració als 4 companys, tots van poder tornar a casa en llibertat. Per fi, però no pas finalment: Polanco manté obert el cas, i pensa fer l'esforç d'entrevistar-se amb l'FBI als EUA.

Tralla. Girona

**L'Hospitalet
(Barcelona)**

Grups ultres inciten al racisme

A partir d'alguns incidents (petits atraments a establiments, algunes agressions al carrer o simplement els excessos de sorolls en carrers i habitatges) produïts en el barri de la Florida de l'Hospitalet, han hagut manifestacions de veïns des del 13 de setembre en les proximitats del Metro de la Torrassa, tots els divendres a les 10 de la nit. Diferents grups de la ultradreta han estat incitant a la població al racisme, acusant la

immigració de la inseguretat. És patent la presència del grup ultradretà Democràcia Nacional i la presència en el barri del líder xenòfob Anglada (Plataforma L. per Catalunya). Malgrat que les manifestacions s'inicien el dia 13, fins el dia 27-28 no salten als mitjans de comunicació amb dos comunicats perquè les associacions d'esquerra es posicionen clarament en contra d'aquest tipus de manis i denuncien el caràcter racista de les mateixes.

¿Què ha passat aquests anys perquè "l'acollidora" L'Hospitalet (l'estàtua de l'acollidora és un dels símbols de la ciutat) surti als mitjans de comunicació per manifestacions clarament racistes?

-Doncs que les diverses administracions han abandonat durant molts anys a barris com La Torrassa, Collblanc, La Florida o Pubilla Casas i els plans globals de reurbanització d'aquests barris, o han arribat tard o encara no han arribat.

-Les administracions han estat més preocupades pels grans projectes d'especulació urbanística: La Ciutat de la Justícia, Polígon Pedrosa, Gran Via (*La ciutat dels negocis*), Zona Tecla Sala- Camp de Futbol, La Farga- Max Center. Projectes que encarien l'habitatge a L'Hospitalet fins situar-la entre les 10 primeres ciutats més cares de l'Estat.

-Davant la impossibilitat de trobar habitatge els joves del *baby boom* dels 60 han hagut d'abandonar la ciutat on es van criar. El petit comerç de sempre ha hagut d'anar tancant: les grans superfícies d'una banda i el neoliberalisme dels horaris comercials per una altra, li han fet desistir.

-La política de lloguers, la requalificació de locals com a habitatge, la concentració de la immigració, la falta de diàleg en les comunitats de propietaris, la falta de locals adequats per a joves, la concentració de l'alumnat nou en determinats centres (sempre públics, mai privats) i la falta de polítiques de cohesió social han estat el ferment d'aquestes actituds racistes.

La solució no estarà en els 300

mossos d'esquadra que s'han desplegat per la ciutat, sinó en les polítiques socials d'integració, com els treballs de qualitat, polítiques d'habitatge assequible, gratuïtat dels llibres de text, beques de menjador, repartiment de l'alumnat nouvingut entre els diferents centres del barri, locals per a joves, potenciació de les activitats esportives i d'esplai de forma gratuïta, participació dels inquilins en les reunions de comunitats de veïns, potenciar la participació de la immigració en associacions de veïns i AMPAs, etc. Serien mesures que ajudarien a la cohesió social i cultural entre persones treballadores que hem de conèixer i eradicarien les causes de la inseguretat, incidents i conflictes que assenyalàvem al principi.

JM. L'Hospitalet (BCN)

Agressió a Castellar del Vallès

Feixisme: ¡mai més!

Des de fa temps al Vallès, així com a d'altres comarques del nostre país, s'han anat establint grups feixistes més o menys organitzats. Els fets ocorreguts a Castellar del Vallès a partir del passat 11 de setembre fan visible una problemàtica més quotidiana del que ens agradaria pensar. En pocs paràgrafs farem una petita anàlisi d'aquests fets (per una descripció àmplia veure www.liberinfo.net) i unes petites conclusions que en podem extreure d'aquest episodi.

El dia 11 de setembre, i en el marc del concert de "Van de Vinatxo", "Pomada" i "Brams", els i les assistents van ser atacats per un grup nombrós de skins amb pots de fum, pedres i ampolles. La Policia Municipal va mostrar la seva incapacitat –com ho ha mostrat durant anys– per gestionar el conflicte. La funció que va fer aquest cos policial fou la d'impedir l'autodefensa. Tot i això, la prime-

ra reacció el dia després de les agressions feixistes al concert de l'11 de setembre fou la demanda per part de l'alcalde de més policia. L'Ajuntament va passar de tenir el paper de responsable, a prendre's el paper de víctima. Gran manobra política.

El dia següent (12 de setembre) fou la Guardia Civil la que va carregar contra joves del poble que estaven essent increpats per skins en el ball organitzat pel consistori. La resposta dels agents fou contundent: "Ambos luchamos por la misma bandera". Semblen clares mostres de conxorxa, no?... Una anticipació del que passaria el dia 13.

Després del multitudinari concert de "Dr. Calypso" i "Obrint Pas", que es va convertir en un veritable clam contra el feixisme, la festa continuava a la Plaça Major cap a les quatre de la matinada. Els primers joves que arribaren es van trobar un grup de skins provocant i una gran presència policial. El resultat fou una brutal càrrega per part dels antiavalots de la Guardia Civil contra els joves del poble i una defensa del rapats concentrats que van estar tota l'estona fent ostentació de símbols i cants feixistes.

Així doncs, podríem resumir el paper dels diferents actors institucionals responsables del conflicte de la següent manera:

1. La Policia Municipal s'ha mostrat totalment inoperant per a la gestió del conflicte. I l'única funció que ha exercit és la de bloqueig a l'autodefensa.
2. La Guardia Civil és la responsable de la brutal càrrega policial contra joves i no tan joves del poble (amb ferits i detinguts); i d'haver mostrat senyals de conxorxa amb els feixistes pelats.
3. L'Ajuntament ha mostrat la seva incompetència a l'hora d'elaborar i aplicar polítiques socials per evitar

que joves de la vila arribessin a construir la seva identitat a través d'aquesta ideologia feixista.

D'aquesta manera, doncs, veiem com la lluita contra el feixisme ha de ser prioritària en les nostres actuacions diàries però que cal, abans de tot, enfocar bé el problema: no estem parlant de *gamberrisme* sinó que estem parlant de feixisme. No estem parlant de joves de famílies desestructurades que no tenen cap altra sortida que fer el pinxo i el valent. Estem parlant d'una ideologia que està essent fomentada per persones incloses o "superincloses" en la nostra societat i que entroncaria amb discursos d'alguns jutges, polítics o caps de forces policials.

També ens hem de negar a la falsa dissolució de responsabilitats per part dels poders públics. És del tot hipòcrita que pretenguin anar tots a la una -societat civil i administració- buscant la no exigència de responsabilitats amb l'argument que tots estem a la mateixa barca.

I per últim, i no per això menys important, cal trencar amb la into-

cable cultura de la pau i del "bon rotllo". Rebre i posar l'altra galta porta a una espiral de violència imparable. L'envalentiment dels feixistes que actuen amb total impunitat, sense ningú que els aturi –cossos repressius o ciutadania– només pot portar a l'augment de la violència (això sí, continuant rebent sempre els mateixos).

Gemma. Castellar del Vallès
castellarcontraelfeixisme@yahoo.es

Madrid i Catalunya

Eleccions

Entre aquest mes i el proper viurem processos electorals autonòmics tant a Catalunya com a Madrid. **La nostra posició davant el sistema electoral i les institucions** que surten electes del mateix és independent del fet que ens presentem o no a alguna de les convocatòries. Considerem que les institucions són instruments de l'Estat burgès, i que com a tals estan al servei de la reproducció de la societat en classes i la dominació de la burgesia sobre les altres classes socials. **No són reformables, com no ho és l'Estat del qual en formen part. Per això el nostre centre d'intervenció no són les eleccions, sinó la participació en les lluites i l'impuls d'un programa revolucionari. Així doncs, el presentar-nos o no es converteix en un factor secundari que s'adequa a com millor construïm el partit i impulsem la mobilització. Per això no és contradictori que a Catalunya ens presentem i a Madrid no respon a les nostres prioritats d'organització. En les lluites, a tots dos llocs, segur que ens trobareu.**

**Madrid.
LI no presentem
candidatures**

**Votar "el
més a
l'esquerra
possible"**

El proper 25 d'octubre els treballadors i veïns de la Comunitat de Madrid estem convocats a assistir a la 2ª part de la trama Tamayo. Aquesta és la raó per la qual ens convoquen, però sota la trama conspirativa que li va posar cara de pòquer a Simancas, què és el que realment ens juguem els treballadors, i per tant, a qui votem?

Fins ara el PP de Gallardón-Aguirre ens ha demostrat la seva efectivitat a l'hora de desmantellar l'educació pública, recloure'ns a casa dels nostres pares fins la tendra edat dels 35 anys (és que hi ha molta inseguretat ciutadana), la cara saludable de la pràctica del ioga o afins, mentre has d'esperar

6 mesos per a una citologia, i la convenient reserva de sepultura davant les llistes d'espera als quiròfans. Així un llarg etcètera que abasta els transports públics, l'ocupació, les prestacions socials... ¿Ho feia diferent el PSOE? ¿ho ha fet diferent als Ajuntaments de la comunitat o de la resta de l'Estat? Hem de concloure que no. L'espiral immobiliària s'ha desenvolupat sobre la base que va col·locar el PSOE, l'ocupació precària (aquesta si que mata més que el tabac), els concerts amb la privada, la desregulació, etc, formen part d'una política econòmica que van impulsar González i Cia. Per no parlar dels GAL, o de l'actual front anti-basc on els ullets de Zapatero són el color més destacat. Confiam que Simancas trencarà l'espina de la trama immobiliària? Que sapiguem, i la comissió d'investigació a la Comunitat de Madrid així ho ha posat de manifest, la trama no salta per Tamayo de casualitat. La corrupció, el clientelisme són norma quotidiana als Ajuntaments socialistes, i als del PP, la imbricació dels uns i els altres fa impossible distingir als Tamayo dels Tejada. O sigui, **PSOE NO.**

Votem IU?

L'experiència recent, la gegantina mobilització contra la guerra, ens va permetre constatar que tant IU com el PSOE van desviar al terreny electoral el torrent d'energia i conviccions polítiques que la mobilització va impulsar. A punt de tombar el govern d'Aznar, es va relegar l'oportunitat a les urnes. Així Aznar i la seva cort van tenir temps d'armar-se i reaccionar, conclusió: les eleccions del 25 de maig ens van presentar un bigoti somrient que esperonava les seves

files. "¿Que no us ho esperàveu?"

Podríem seguir amb els Ajuntaments que governa IU, Còrdova per exemple. Han fet alguna cosa diferent? No. Han desenvolupat els mateixos programes de privatitzacions, han mantingut els concerts amb la privada, eliminant prestacions i serveis socials, contractant en precari. En definitiva s'han limitat a administrar les engrunes que reparteix el govern de Madrid. Hem de donar el vot a IU amb la confiança, com ells proposen, de que la seva presència en el govern de la comunitat garantirà un canvi? No. La seva presència al govern de Madrid no seria més que la de fer de "pepito grillo" que avala per l'esquerra la política del PSOE.

No votem? NO. No fer-ho significa en primer lloc no expressar el nostre contundent rebuig a Aguirre i els seus acòlits del PP i permetre

que l'ombra del bigoti d'Aznar planegi sobre Madrid uns altres anys més.

Lucha Internacionalista no presenta candidatura en aquestes eleccions. De fer-ho seria amb el propòsit d'impulsar la construcció d'una alternativa revolucionària que enfronti al govern, al règim i al sistema. De fer-ho el nostre programa seria una proposta de lluita i de participació i independència de classe.

a la vista

Per tant, **proposem votar “el més a l'esquerra possible”**, i en aquest sentit, votar IU. Un vot que exigeixi a aquesta organització que trenqui amb el seu programa reformista i amb la seva política d'acords de govern amb el PSOE.

Miguel. Madrid

La fi de l'era Pujol

Les eleccions catalanes vénen marcades per tres elements: 1) el balanç del curs passat i les mobilitzacions històriques que segueixen estant presents en la consciència de la gent, tant en el seu sentit positiu com en el mal gust de boca que van deixar els resultats de les municipals; 2) l'ofensiva centralista reaccionària del Govern del PP i 3) la fi d'un cicle Pujol. Com actuaran aquests tres elements està per veure, però analitzem-los primer un a un.

1) El curs passat es van viure les mobilitzacions més importants en molts anys, no era una casualitat, veníem analitzant l'alça del moviment popular i jove contra el Govern en el curs anterior, la guerra va ser el punt d'unió. El moviment no ha estat liquidat políticament, va ocórrer com en d'altres moviments –cas per exemple de la LOU– que es van perdre però van quedar en un augment de combativitat que es va reflectir en posteriors mobilitzacions. Aquest ambient està allí i pot tornar a esclatar per una altra qüestió o per la mateixa, per exemple en el cas que s'agreugés la situació en el propi Iraq. Hi ha dos grans problemes en aquest avanç:

el retard del moviment obrer que ocupa la reraguarda de la lluita contra el govern, i la falta d'organització entre els sectors de joventut que fa molt difícil donar continuïtat al moviment i treballar organitzadament amb sectors amplis d'avantguarda.

2) L'ofensiva reaccionària del govern del PP. Aquesta ofensiva s'ha anomenat precarització laboral, privatitzacions... però també el retorn a un ranci centralisme que ha avançat més del que en alguns períodes va aconseguir Franco. Hi ha una completa recentralització de l'Estat i del poder econòmic. Mai Franco no es va atrevir a qüestionar el poder financer de la burgesia basca, el PP ho ha fet. Només aquesta batalla real entre les diverses components burgeses explica la radicalització del PNB i un sector tradicional de la burgesia basca. Cal recordar que el sector essencial de la mateixa no va tenir inconvenients a lliurar intacta la indústria pesada a Franco en el 38 a canvi que aquest li respectés la seva posició. Avui la globalització de la mà del PP ha permès qüestionar aquest pacte històric.

L'ofensiva centralista ha colpejat la consciència del poble basc i del català que han vist la pocavergonya del Govern central a privilegiar la política de concentració del poder econòmic a Madrid o altres qüestions sensibles com la llengua... És aquest marc el que explica la pressa per part de tots els partits parlamentaris per parlar de la necessitat de Reformar l'Estatut. També explica la campanya del PP, com a valedor de l'ofensiva i contra qualsevol reforma. Aquest serà el debat central d'aquestes eleccions. La nostra política davant aquest debat és explicar que no hi haurà drets i llibertats en el marc monàrquic.

3) La fi de l'era Pujol. Està per veure que aquesta fi de cicle sigui l'entrada dels socialistes a la

Generalitat, però aquesta és la qüestió que fixarà l'atenció principal sempre que les eleccions es desenvolupin en pau social i sense mobilitzacions. Està clar que aquesta pressió només afavorirà Maragall, que es presentarà com el vot útil.

El pes de l'abstencionisme

Una qüestió important és l'elevat índex d'abstenció. No es tracta només del fenomen general que es repeteix en les altres eleccions sinó que hi ha tradicionalment a les catalanes un índex particularment alt. La composició social d'aquesta abstenció té un marcat caràcter obrer i popular. Aquest diferencial d'abstenció explica en gran part que mentre a les autonòmiques CiU ha governat durant aquests decennis, a les generals era el PSC-PSOE qui s'imposava amb claredat. L'explicació d'aquesta abstenció obrera a les autonòmiques té dos components: la comprensió de la jerarquia que fa del Parlament un lloc de decisions de segon ordre, i l'allunyament del moviment obrer de la qüestió catalana com a poble oprimint.

La nostra proposta és presentar-nos

¿Què fer respecte a les eleccions en una situació com aquesta? Està descartada una possibilitat de boicot que ningú no defensa i que seria expressió d'una autèntica ruptura amb el sistema. D'altre costat, l'abstenció no només no trenca amb el mateix sinó que acaba sent un dels seus pilars –com en el cas d'EEUU–. Així doncs ens presentarem a Catalunya per seguir agrupant i fent propaganda del Partit amb l'objectiu d'impulsar la seva construcció (Veure suplement). Creiem que la presentació ajuda a: 1) reunir al voltant de les nostres candidatures a companys/as, 2) impulsar de nou propostes cap a formacions polítiques properes en la perspectiva de reorganitzar una opció a l'esquerra del pacte PSC-IU, 3) utilitzar la propaganda sobre el programa i la construcció del partit i 4) establir una relació més estreta amb sectors en mobilització (cas de Sintel a les municipals). Per tot això, comptem amb tu!

Esther. Barcelona

Precongrés CCOO

No a la repressió sindical. Per un sindicalisme de classe!

A CCOO ja s'estan movent els "engrenatges" pels nous processos pregressuals. No s'esperen canvis en la política sindical de les direccions, sinó que reforçaran, encara més, una política basada en la col·laboració de classes i pràctiques burocràtiques de direcció. Només recordar què ha succeït aquests quatre anys: la repressió interna sindical ha augmentat, la política de pactes amb el PP ha pres un pes significatiu en la desmobilització i la sectorialització de les lluites, la criminalització i desautorització de lluites exemplars com la de Sintel, la feble oposició contra els acomiadaments a les empreses (Valeo, Renfe, Telefónica...), la confrontació de polítiques sindicals com és el cas últim pel control de Caja Madrid entre CCOO-Madrid i el Confederal, la dependència més gran de les subvencions estatals, la posició del sindicat davant la guerra cridant contra la vaga del 10 d'abril, la revolta dels treballadors subcontractats a Puertollano...

Tot això configura el gir cada cop més a la dreta de CCOO i, en conseqüència, la seva política ha fet perdre l'ús de la lluita com a eina en la defensa dels llocs de treball. Les empreses no perden diners i les direccions sindicals han permès acceptar les regulacions, els acomiadaments... La sortida d'aquesta situació no és - com porten fent les direccions de CCOO i UGT - dir que sí a totes les

propostes de la patronal i els seus governs. Per aquest camí només anem a la misèria general dels treballadors i les treballadores.

Els congressos de CCOO vindran marcats pel balanç i propostes de sosteniment d'una política contra la classe treballadora augmentant així la repressió interna. També es reflectiran les batalles internes que s'hagin produït entre els sectors oficialistes per una banda i el major debilitament del sector crític per una altra. En aquest sector s'expressa per la via expulsions, o per la sortida de molts companys i companyes del sindicat que han cregut que no cal donar més la batalla interna, com és el cas de companys i companyes de Telefónica que els ha dut a sortir de CCOO i la constitució del sindicat AST-Cobas, o finalment per la divisió en la lluita com la de Sintel. A Catalunya l'acord electoral d'IC-EUiA tindrà el seu pes i es reflexa en com dirigents del PSUC-viu i del PCC que participen en l'aparell de CCOO han fet campanya i han anul·lat vells enfrontaments entre oficialistes i crítics.

El panorama que se'ns presenta no ens dona gaire marge a l'hora de plantejar l'opció a prendre: presentar alternatives a la política sindical de les direccions com ha ocorregut a les comarques gironines, que s'han constituït com a corrent d'opinió i que no s'ha doblegat davant dels molts intents de repressió. El gir sindical a l'esquerra que molts propugnem a CCOO s'ha d'expressar a altres indrets amb l'impuls d'agrupaments sindicals o corrents que organitzessin la lluita antiburocràtica, i això passa per aixecar una oposició ferma a la política sindical de les direccions i una oposició als pactes polítics IC-EUiA. Ens cal reagrupar els sectors en lluita, impulsar la presentació de llistes alternatives als congressos i vertebrar a sectors com la joventut treballadora precària o treballadors immigrants. Ens cal coordinar les empreses en crisi per la lluita i la defensa dels

llocs de treball, fent propostes a favor dels treballadors/es (treball estable, igual salari per treball equivalent, 35 hores...) i imposant la unitat dels treballadors fixes, subcontractats i precaris i la mobilització contra la patronal i els plans del govern. Els exemples de Sintel, i de Girona... han de ser els camins per reconstruir el sindicalisme de classe.

Miquel - CCOO

Debat a CGT

Sobre el marc català de negociació

Davant el debat obert sobre el tema, companys i companyes de CGT, entre els quals es troben militants de LI, han redactat una ponència amb els eixos que resumim a continuació.

Per l'autogovern dels treballadors i treballadores de Catalunya. Contra la integració dels sindicats a l'Estat, ni Espanyol ni Català

Estem pel traspàs de totes les competències, més enllà dels límits que imposa la Constitució monàrquica, amb l'autodeterminació. També estem per unificar les lluites obreres - doncs aquesta

Acomiadats treballadors de la plantilla jove de SEAT

és la nostra força – i preservar la independència de classe de les organitzacions sindicals. Amb l'anomenat Marc Català de relacions laborals s'avança en l'autonomia constitucional monàrquica – si l'Estat no es divideix les lluites tampoc no ho han de fer – i es consolida un àmbit autònom de consens i conciliació entre patronal – govern de la Generalitat – i organitzacions sindicals.

La discussió que dona nom al punt - Marc Català de relacions

laborals – alimenta falses il·lusions en el sentit que per aquesta via donem un pas cap a l'autodeterminació, i que aquest canvi de competències permetrà assolir reivindicacions obreres. Evidentment denunciem la gasiveria de l'Estat espanyol que, en defensa d'un centralisme reaccionari, no només s'oposa a la transferència de competències sinó que vol recuperar-les, però no confonem la delegació d'atribucions des de Madrid a mans de la burgesia catalana, amb la solució dels problemes dels treballadors ni amb l'exercici de la sobirania del poble català.

Aprofundir l'autonomia ja sumant traspàs de competències (entre les quals estarien les que formen part del Marc Català de relacions laborals), ja amb nous estatuts, no porta a l'autodeterminació, dins del motlle constitucional del règim monàrquic, tot i que ho puguin dir algun partit. La lluita per l'autodeterminació és política i s'aconsegueix enfrontant al règim que la impedeix: la Constitució monàrquica. La propaganda electoral de molts partits confon el traspàs de competències amb l'autogovern (autodeterminació), i encara pitjor, amb

l'autogovern dels treballadors i treballadores i recolza l'engany burgès descrivint un panorama idíl·lic als treballadors i treballadores pel sol fet de la instauració del Marc Català de relacions laborals.

Les tendències del capitalisme van en el sentit d'aprofundir la desregulació laboral, augmentar el treball "escombriera" a costa de la destrucció del fix, reforçar els centres de decisió en detriment de la descentralització, incrementar la repressió, limitar les llibertats, etc.

El control burocràtic de les negociacions sobre els treballadors i treballadores de CCOO-UGT històricament ha estat, i seguirà estant, potenciat pels diferents governs i patronals per a garantir la pau social. Aquest domini no es trencarà perquè reproduïm a un nivell inferior (format autònom) els mètodes de concertació i de "pastorejar". En tots aquests aspectes la burgesia catalana defensa activament els seus interessos, i no canviarà amb el Marc Català de relacions laborals. S'aconseguiran reivindicacions obreres si hi ha prou mobilització, pressió i unitat en les lluites.

Estem assistint a un intent, dels òrgans polítics de Poder, d'incrementar la domesticació dels aparells sindicals, mitjançant subvencions i ofertes de participació als sindicats en la gestió dels pressupostos públics. L'objectiu és evident, la compra del compromís sindical a la concertació social per evitar que el creixent malestar de la classe obrera pugui organitzar-se per a un combat frontal i que les explosions de ràbia (Puertollano, SINTEL, etc.) quedin aïllades sense suport i les lluites contra els acomiadaments (EROs, repressió sindical...) siguin tractades d'una en una de forma controlada, negociades "sensatament" gràcies a uns sindicats dels quals s'ha assegurat prèviament la seva traïció.

Victor. CGT

L'empresa Seat té prop la negociació del pròxim conveni. Durant el calorós juliol passat en un dels tallers de la fàbrica de Martorell es van assolir temperatures molt altes encara que existeix un sistema de refrigeració. La plantilla jove va participar en aquests aturs davant la situació que va arribar fins i tot a provocar una lipotímia a un operari de la línia de muntatge.

La Direcció de l'empresa, que va perdre 50 minuts de producció, és l'única responsable d'aquesta situació ja que ha retirat tots els termòmetres dels tallers perquè la plantilla no conegui la situació real. No obstant això va començar per intentar castigar a la CGT obrint un expedient a un delegat que, complint amb la seva obligació, va acompanyar la plantilla en aquesta acció.

Com no ha pogut castigar la CGT ja que l'assumpció de l'atur es fa com a sindicat i mai a nivell personal, la Direcció de SEAT ha

mantingut el seu objectiu disciplinari i ha acomiadat dos joves companys i una companya perquè algun cap més predisposat els ha assenyalat com a incitadors a l'atur.

És evident que tot això no és una casualitat. L'empresa sap que les condicions en que els joves treballen, cobrant un 30% menys que la resta de la plantilla del seu voltant, és un possible detonant de conflicte davant el conveni que s'acosta. Per això amb aquesta represàlia vol disciplinar a tota la plantilla, però sobretot els joves que poden significar un pes important de mobilització per aconseguir elevar el seu salari. També pretén atemorir per aconseguir més fàcilment els seus objectius de flexibilitat i nova organització del treball.

L'actitud d'UGT i CCOO ha estat d'assentiment i per descomptat no han plantejat cap mobilització. CGT ha situat la necessitat d'aquesta mobilització encara que comprometent els altres sindicats en la defensa dels companys

acomiadats.

L'actitud de la nova Direcció de SEAT, que prové d'Audi és d'un caràcter molt autoritari i pretén aconseguir disciplina a força de represàlies. Tots som conscients (com també l'empresa) que la situació no és favorable per a la mobilització, però és necessari que la CGT perseveri en tant que sigui possible per mantenir l'acció directa, la duta per la pròpia plantilla per a defensar-se dels atacs de la multinacional Volkswagen.

Diego Rejón. CGT SEAT

Magneti Marelli

Continua la campanya contra els acomiadaments

Tal com vam informar a l'anterior número de LI, la patronal de Magneti va acomiadar 11 treballadors/es, afiliats 8 a CCOO, 1 a UGT y 2 a USOC: El passat 18 de setembre la plantilla tornava a fer un dia de vaga i també s'ha convocat pel dia 27 de novembre, data en què està previst el judici i una concentració davant el Jutjat. El judici es farà al Jutjat del social número 1 de Sabadell, Av. Francesc Macià, 34 7º piso.

El comitè d'empresa segueix demanant l'enviament de comunicats a Joaquim Silva (Director de Recursos Humanos de Ixfin Magneti Marelli) fax 93 745 20 19, enviat còpia al comitè i als treballadors/es al Fax de CCOO 93 725 06 55.

Última hora

“En cristiano por favor”

(A rel de l'escrit de la Junta Electoral Central amb data 30/09/03 on se'ns diu: “*Se le devuelve su escrito...notificándole que las comunicaciones a la Junta Electoral Central deberán ser en castellano*”)

Ara que venen les eleccions a Catalunya i, per tant, partits i candidats es pronuncien catalanistes de tota la vida, resulta, que per participar, part de la documentació que s'ha de presentar, ha d'estar redactada o traduïda al castellà.

No ens consta que cap d'ells hagi fet esment a aquesta situació, encara que, com nosaltres, tots s'hauran trobat la necessitat de redactar o traduir aquests documents al castellà.

Resulta intolerable, que, fins per a exercir el nostre "autogovern", haguem de renunciar a la nostra identitat i passar pel tub de la burocràcia centralista i també que cap dels partits amb representació parlamentària hagi denunciat aquest fet.

El Parpal

Catalunya i la Monarquia

Els drets nacionals des de l'internacionalisme

Freqüentment s'ha volgut oposar l'internacionalisme obrer, que reivindica un món sense fronteres i la unitat de la classe obrera, amb la lluita dels pobles per escapar de l'opressió d'altres nacions i constituir el seu propi Estat. La primera tendència –argumenten– es dirigeix a eliminar fronteres, la segona, a augmentar-ne en número i dividir la classe obrera. Vist des d'una lògica formal serien dos camins contradictoris, però no ho són per a nosaltres, ben al contrari, considerem que entre l'internacionalisme obrer i els drets nacionals hi ha una complementació avui del tot imprescindible.

Segles d'opressió han marcat el present de moltes nacions que desitgen establir-se com a Estats. El dret a l'autodeterminació de les nacions és la peça decisiva en la sobirania d'un poble o nació. És la nació, el poble, qui ha de tenir dret a decidir –sense permisos d'altres– com es vol relacionar amb les nacions veïnes: formant part d'un mateix Estat o no, i en cada cas de quina manera concretar-ho. Per a nosaltres el dret a l'autodeterminació dels pobles i nacions és una exigència irrenunciable. No creiem que el camí cap un món sense fronteres es pugui fer sense que cada poble i nació se sentin plenament lliures i sobirans. Així doncs cada pas que acostava un poble a la llibertat és un pas que l'acosta a un projecte internacionalista, encara que sigui constituint un Estat propi. És aquest criteri el que ens ha portat, quan un poble com el bosnià, el kosovar o el de Timor Oriental s'ha expressat a defensar amb tots els mitjans que disposaven la seva lluita per la independència.

A vegades parlant amb companys posem l'exemple de la vida als pobles. Totes les cases als pobles disposaven de clau, però la porta

sempre estava oberta. Els pobles i nacions han de disposar sempre del dret d'autodeterminació –la clau– com la millor garantia per proposar-los que deixin la porta oberta (sense fronteres).

Parlem del dret d'autodeterminació de pobles i nacions, i no de la població d'enclavaments colonials, com és el cas d'Irlanda del Nord, Gibraltar, Ceuta i Melilla i tants d'altres. Als enclavaments no té sentit parlar d'autodeterminació sinó de descolonització.

Catalunya i la Monarquia

La Monarquia és la forma de govern que va deixar “atada y bien atada” Franco. El rei va ser nomenat pel dictador com a successor seu als anys 60. La Constitució recull fil per randa la unitat de l'Estat que va ser bandera del dictador i, en conseqüència, la negació del dret d'autodeterminació dels pobles. La Constitució, en aquest terreny, és el compromís entre l'Estat (el CDS de Suárez no era més que l'aparell de governadors franquistes convertits en partit, i el mateix Suárez era el secretari general del *Movimiento*) amb els grans partits de l'esquerra (PSOE i PCE) i les burgesies perifèriques (PNB i CiU) per a garantir la unitat de l'Estat espanyol amb un petit pastís de poder polític i financer a canvi. El resultat es coneix com l'Espanya de les autonomies, el “café para todos” de Suárez en el qual es creen les 17 autonomies amb l'objectiu

d'ofegar les reivindicacions nacionalistes de les nacions històriques, on els aspectes de descentralització administrativa de l'Estat disolguin el fet del reconeixement com a cambres de poder polític dels Parlaments i els governs autonòmics que surten d'ells.

Aquesta evidència dels Parlaments autonòmics com a estructures de segon ordre es posa un cop i altre en evidència, quan el Parlament gallec no pot citar a declarar els responsables del cas Prestige, o quan els Parlaments basc o català es declaren majoritàriament pel reconeixement del dret d'autodeterminació i no té cap repercussió.

A Catalunya –com a d'altres pobles que configuren l'Estat– hi ha opressió nacional, aquest és l'espai que ha permès l'existència d'una formació diferenciada de la

burguesia, CiU, amb un vot estable entre la petita burgesia catalana que sentia aquesta opressió. El darrer Govern del PP i l'ofensiva recentralitzadora ha fet saltar el petit vernís que ocultava el centralisme i ha presentat el veritable contingut que preserven la Constitució i l'Estat.

No hi ha cap possibilitat de fer compatible la Monarquia amb els drets dels pobles.

Per una Federació de Repúbliques Socialistes

A l'Estat espanyol el nostre model d'organització és una Federació de Repúbliques Socialistes, una federació de repúbliques en igualtat de drets, on cada una d'elles conservi plenament el dret d'autodeterminació i que el seu model econòmic sigui el socialisme. Ningú no sap quins seran els models transitoris: possiblement el contingut de classe es desenvolupi abans que la lluita nacional o a l'inrevés, o potser vagin de la mà. De la mateixa manera que oposem a Monarquia la consigna de República, tot explicant el contingut que li donem respecte del dret dels pobles, utilitzem també formulacions com ara República Catalana per explicar que la sobirania només pot venir de la mà del trencament amb la Monarquia. La nostra orientació és lluitar per unir la lluita de cada poble pels seus drets amb la dels treballadors per desfer-se d'aquest règim que serveix per oprimir pobles i explotar els treballadors/es.

El dret és irrenunciable i incondicional, pot servir per deixar les coses com estan, per declarar la independència o per redefinir les relacions amb la resta de pobles de l'Estat espanyol. Tot depèn com s'arribés a l'exercici del dret d'autodeterminació nosaltres escolliríem entre el segon i el tercer cas. El nostre projecte per Catalunya no és

l'independentisme. Si hi ha una relació d'igualtat, nosaltres creiem que la màxima unitat permet una millor i més eficaç utilització dels recursos econòmics i culturals dels pobles. Per exemple, suposem que en el marc d'un procés revolucionari a tot l'Estat espanyol s'aconsegueix el dret d'autodeterminació, pot ser que nosaltres fem campanya per un marc federal de repúbliques i no per la independència. O pel contrari que la crisi de la Monarquia sigui tan profunda que la decisió d'independència del País Basc per exemple, pogués ser l'element favorable per permetre al poble basc

i la resta de pobles de l'Estat desfer-se'n d'aquest règim neofranquista, doncs aleshores impulsariem la independència.

Però si la nostra opció no és l'independentisme, creiem que el principal perill per a un partit com el nostre que es considera de classe, és la separació dels treballadors de la lluita dels pobles que han imposats els dos grans partits PSOE, PC-IU i els dos sindicats que dominen UGT i

CCOO. Aquesta ha estat una tasca decisiva per la consolidació de la Monarquia. A la lluita contra el franquisme la unitat entre aquests dos fronts era una realitat. La negociació dels drets nacionals té moltes versions: la del PSC i IC per a qui no hi ha cap mena d'opressió nacional i tot es pot resoldre amb algunes competències en el marc constitucional; la d'EUiA que formalment reclama l'autodeterminació però que renuncia a aquest punt en l'acord de coalició amb IC i que els pot portar a un Govern Maragall, fins la versió de sectors anarquistes o anarquitzants, que s'aferren a

l'argument de no dividir la classe obrera, però que ho fan sempre en castellà. Hem llegit escrits per exemple de la CGT del País Basc que els a c o s t a l' e s p e r i t d'Ermua i a una unitat d'acció amb els principals gestors de l'Estat –el PP– contra ETA. La unitat de la classe obrera

només es pot fer del costat dels pobles oprimits.

Aquesta política de les principals direccions del moviment obrer ha permès que avui hi hagi un distanciament, i molts cops oposició, entre sectors de la classe obrera i la lluita pels drets nacionals. A les eleccions es tradueix amb un cert vot al PP en barris obrers, però també en les eleccions autonòmiques incorpora un major índex d'abstenció en aquests sectors i no pas per una major ruptura amb el marc institucional. La nostra lluita estratègica ha de pretendre convèncer a la classe obrera de la necessitat d'unir-se i encapçalar la lluita dels pobles de l'Estat contra la monarquia.

Troba'ns a la web:
<http://www.li-litci.com>

326 dies després

1. Galícia viva? Naturalesa viva?

El silenci més absolut s'imposa sobre el desastre provocat per l'enfonsament del petrolier Prestige enfront de les costes de Galícia, quan està a punt de complir-se el seu primer aniversari. La informació que ens arriba és més aviat escassa i queda relegada a un segon pla, el que dibuixa un escenari de "retorn a la normalitat", de problema acabat i resolt. I aquest és precisament el missatge que desitgen els governs del PP a Madrid i a Santiago de Compostel·la que transcendeixi a l'opinió pública espanyola, l'objectiu principal és negar la magnitud del desastre provocat per la seva negligència a fi d'evitar el cost

econòmic i, sobretot, polític que implica. No obstant això la realitat és ben diferent, el vaixell continua enfonsat en el fons de l'oceà, el fuel no ha deixat d'arribar diàriament durant aquests últims mesos a moltes de les platges i penya-segats de Galícia i el mar Cantàbric, els fons marins segueixen contaminats, queden per netejar moltes zones rocoses i es desconeix la quantitat de fuel que el mar guarda entre aigües.

Encara que l'aspecte de moltes platges a primera vista pugui semblar "esplendorós", és necessari distingir entre el seu aspecte visual i el mediambiental, moltes atresoren capes de fuel al seu interior la degradació del qual

serà costosa. L'estat dels fons marins és difícil d'avaluar, ja que hi ha llocs als quals els bussos no poden arribar i la seva extensió és enorme. Així, per exemple, a la ria de Vilagarcía de Arousa va ser detectada la presència de fuel en els fons marins, el qual havia estat responsable de la mort del 95 % de la producció de navalla d'O Grove o el buc de l'Institut Oceanogràfic Espanyol «Mytilus» que va detectar presència de fuel a 1.000 metres de profunditat i a una distància de 60 quilòmetres de la costa d'O Ferrol durant una expedició.

Els governs d'Espanya, França i Portugal s'han confessat incapaços de calcular la quantitat de fuel que roman al vaixell i la que resta a la deriva en el mar. Si guí la quantitat que sigui, l'única cosa certa és que el mar encara no ha retornat tot el fuel que atresora, el que fa més que probable que aquesta tardor, a conseqüència de les marees equinoccials i del mar de fons, es corri el risc que noves marees negres contaminin les costes de l'Atlàntic i el

Cantàbric.

Les conseqüències econòmiques i socials, que han quedat en un segon pla a causa de l'existència de les subvencions, estan encara per arribar. El sector de la pesca té una gran importància a Galícia: més de 8.000 embarcacions, unes 7.800 artesanals i gairebé el 50 % de les embarcacions pesqueres d'Espanya. Viuen de manera directa 41.600 persones, 9.200 en el marisqueig i 13.422 en l'aquicultura i entre llocs de treball directes i indirectes unes 119.874. En algunes poblacions el percentatge de persones ocupades en la pesca és destacable: 47 % Finisterre, 39,9 % en Ribeira, 32,4 % en Malpica o un 27,9 en Camariñas. I

els primers efectes de reducció del nombre de captures es comencen a notar. Ja hem apuntat més amunt el descens en un 95 % de les captures de navalla a la ria de Vilagarcía de Arousa, però també del percebe en alguns punts de la Costa da Morte.

2. La gestió del Govern del PP

Davant d'aquesta situació els governs del PP a Madrid i Santiago de Compostel·la continuen actuant de manera negligent. El vaixell segueix en el fons de l'oceà perdent fuel a 136 milles de la costa de Galícia i a uns 3.600 metres de profunditat. La quantitat de fuel que conté és una incògnita –s'estima que en els seus cellers queden unes 35.000 tones- i suposa una amenaça constant per a les costes de Portugal, Espanya i França. El fet que el estigui situat en una zona de forta intensitat sísmica –com s'indica en una informe elaborat per Greenpeace a l'abril-juntament amb l'estat del casc i les fortes pressions que rep, podrien provocar l'obertura de noves esquerdes amb la consegüent pèrdua de fuel. El risc de noves marees negres és bastant elevat, més tenint en compte que els corrents marins tornen a apuntar de manera directa a la costa amb l'arribada de la tardor i l'hivern. Es fa necessària l'extracció del citat fuel de la manera més immediata possible, no obstant això el govern ha anunciat com a data més pro-

bable la primavera de 2004.

Mentrestant el govern del PP centra tots els seus esforços a intentar tapar en la mesura del possible el desastre i les seves conseqüències, amb la condició de minimitzar el seu impacte davant l'opinió pública. En aquest sentit ha procedit a invertir grans quantitats de diners a amagar el que és evident amb caríssimes campanyes publicitàries. La campanya "Galícia Marks" -que ha utilitzat com a eslògans "Galícia Viva", "Naturalesa Viva"- ha suposat una inversió d'uns 12 milions d'euros. Dinners que podrien haver estat destinats a la correcta neteja i regeneració de la costa afectada.

L'intent de "retorn a la normalitat" ha marcat de manera decisiva l'execució de les tasques de neteja en les zones contaminades, el que ha provocat que aquestes no hagin estat realitzades de la manera més adequada i les presses hagin prevalgut sobre l'estricta compliment dels protocols. En multitud d'ocasions han regnat els criteris estètics sobre els mediambientals, s'ha procedit a netejar, així mateix, aquelles zones més visibles. L'objectiu era també evitar en la mesura del possible

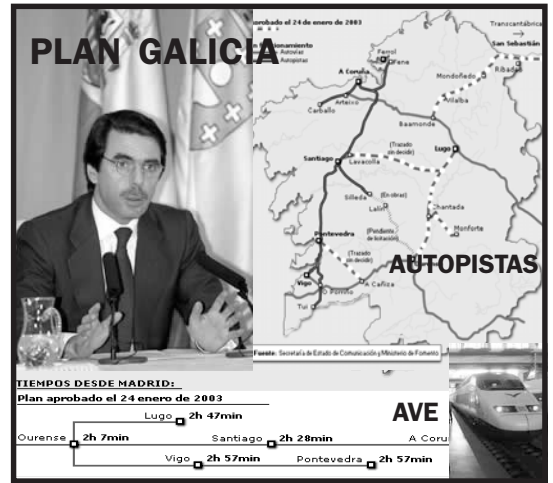
l'impacte sobre el turisme, encara que això hagi significat que milers de banyistes hagin hagut de conviure aquest estiu amb el fuel.

Una altra polèmica mesura adoptada ha estat l'obertura de la pesca, a pesar que nombrosos informes indiquen que en algunes zones el producte està contaminat. Darrera d'aquesta decisió s'amaga novament

l'intent de normalitzar la situació, però també la necessitat de suspendre les grans subvencions que suposen un alt cost per a la caixa de l'Estat. La represa de l'activitat pesquera planteja -com indica encertadament Greenpeace en el seu informe d'abril- a més la dificultat de justificar les reclamacions davant el fons de compensació (FIDAC), amb la pesca aturada és més fàcil calcular les pèrdues. El resultat de l'estudi realitzat per l'Institut Oceanogràfic Espanyol a la zona que comprèn entre Cap Corrubedo i Punta Candelaria -presentat al març d'aquest any- conclou: a) "l'obertura de la veda suposaria (...) la presència de fuel en prop del 80 % dels llançaments que es puguin realitzar"; b) "el 77% de la pesca d'espècies d'interès comercial no podrà ser utilitzada per a la seva comercialització"; c) "hi ha presència de fuel en tots els estrats i profunditats prospectades".

Amb la ràpida gestió de les subvencions el govern del PP ha pretès silenciar a la gent de la costa, amb l'objectiu de no perdre votants a les eleccions del passat 25 de maig. Aquestes indemnitzacions han estat més altes que les concedides en altres ocasions d'atur de la flota. Recentment s'ha anunciat des de Moncloa la intenció de restar les indemnitzacions concedides fins la data de les corresponents al fons de compensació (FIDAC) per a aquells afectats que decideixin tramitar-les a través de l'Estat, el que posa en evidència l'estratègia seguida pel PP, d'indemnitzar ràpid per a fer callar els afectats.

Finalment, la solució plantejada des de Madrid per a mitigar les conseqüències econòmiques i

socials provocades per l'accident del Prestige ha estat el denominat Pla Galícia. Un pla que s'emmarca dins la línia seguida pel govern del PP d'intentar minimitzar l'impacte de la seva desastrosa gestió. A grans trets, un pla: a) destinat no a la recuperació de la costa afectada i al plantejament de solucions que permetin la recuperació econòmica dels sectors afectats, ja que les solucions que presenta estan destinades a la inversió en ciment -carreteres, infraestructures, etc.-; b) obres moltes d'elles necessàries amb antelació al Prestige -deutes històrics de l'Estat amb Galícia-; c) i que presenten la curiositat de no estar destinades en la seva majoria a la zona geogràfica afectada, sinó a la Galícia Oriental.

El govern del PP hauria, no obstant això, haver centrat gran part de la seva gestió en el plantejament i impuls de solucions que permetessin evitar en el futur accidents -mesures de prevenció- com els del Prestige. Desgraciadament 326 dies després no ha estat presa cap mida que impedeixi nous accidents de petrolers a les nostres costes. Entre elles es podrien destacar les següents: a) prohibició de les banderes de conveniència; b) responsabilitat solidària entre el navilier, l'armador i el contractista o llogater; c) exigir el principi de "qui contamina paga"; d) internacionalització de les despeses ambientals; e) contemplació en el dret marítim dels riscos ambientals marítics i costaners; f) realització de plans de contingència, plans d'intervenció i protocols d'actuació per a la recuperació ambiental; g) establiment de ports refugi; h) restricció del tràfic de risc davant de

La Unió Europea aprova la creació d'una comissió d'investigació

El Parlament europeu va aprovar el passat 25 de setembre la creació d'una comissió d'investigació per a fer "una anàlisi detallada" de "les causes i conseqüències de la catàstrofe del Prestige". El ple del Parlament va aprovar la proposta presentada pel grup liberal i amb el suport dels socialistes, verds i Esquerra Unida, per 315 vots a favor, 183 en contra i 6 abstencions. La votació es va fer sobre la base d'un informe presentat pel liberal Dick Sterrckx, que indica que la decisió d'allunyar el vaixell -presa pel govern del PP- va ser la pitjor decisió de les que es podien prendre i va ser el desencadenant perquè es produís la major marea negra d'Europa. El PP va intentar bloquejar la seva aprovació, com ja havia aconseguit anteriorment amb les presentades als Parlaments gallec i espanyol, dins la seva estratègia d'amagar la veritable dimensió del desastre.

les costes sensibles.

La solució no passa únicament per l'adopció de mesures que impedeixin nous accidents a les nostres costes. És necessari entendre que el problema principal es troba en el sistema capitalista, que privilegia un model energètic insostenible i altament contaminant. Un sistema capitalista que anteposa el benefici d'uns pocs al benestar de tots. I un model energètic que és directament responsable dels nombrosos símptomes que indiquen l'inici del canvi climàtic a la terra.

3. El paper de la Plataforma Nunca Más de Catalunya

Des de la Plataforma Nunca Más de Catalunya continuem lluitant, perquè el desastre econòmic, social, ecològic i polític, provocat per l'accident del Prestige i magnificat per la posterior actuació negligent del govern del PP, continua. L'objectiu de la nostra lluita és: denunciar i fer públic el desastre ecològic, econòmic, social i polític que ha comportat i comporta l'accident del Prestige; exigir responsabilitats polítiques; demanar que s'adoptin les mesures adequades perquè accidents com els del Prestige no tornin a passar Nunca Más; exigir que s'adoptin mesures de recuperació econòmica dels sectors afectats; sensibilitzar i conscienciar la societat catalana sobre el desastre del Prestige, tot recordant que aquest és un problema de tots i que les costes catalanes corren el mateix risc que les de Galícia i el Cantàbric; recordar, així mateix, a la ciutadania catalana que en les pròximes eleccions del 16 de novembre demanin amb el seu vot l'aplicació de mesures perquè això no torni a passar Mai Més, ni a Catalunya ni enlloc.

Vitor
 Plataforma
 Nunca Más de Catalunya
 nuncamaisdecatalunya@yahoo.és

Palestina

Setge i desafiament

Fa uns dies vam rebre aquest escrit dels comitès de treballadors sanitaris de la franja de Gaza, una de les organitzacions que vam conèixer a rel de l'estada d'alguns companys de LI a Palestina l'estiu de 2002. El text reflecteix la situació desesperada que es viu avui sota el setge de Gaza, però també la ferma voluntat del poble palestí de resistir i desafiar l'ocupació.

"L'índex de pobresa creix més i més, i els serveis mèdics i les medicines són molt necessaris. Les patrulles marítimes de l'exèrcit israelià, armades amb míssils d'alta tecnologia, naveguen pel mar de la franja de Gaza, i els Apatxes i els F-16 no deixen el cel de Gaza ni un moment, amenaçant amb la mort i la destrucció cada minut.

Les fronteres amb Egipte estan envoltades per tanques, amb les carreteres bloquejades y vigilades per tancs i soldats israelians. El checkpoint de Beit Hanoun és un exemple exacte de desenfrè criminal. Les fronteres orientals de la franja de Gaza estan envoltades per tanques elèctriques que provoquen descàrregues sobre tothom que s'hi acosti i estan sotmeses als sistemes de vigilància més moderns.

Aquesta és la situació a la franja de Gaza i, a més, des del punt de vista econòmic les fàbriques han hagut d'aturar la producció perquè no se'ls permet importar matèries primeres. Els camperols palestins que no han estat desarrelats encara no poden exportar les seves collites, simplement perquè si s'acosten a les granges són tirotejats. Els qui han tingut sort i han pogut arribar a fer la collita no la poden vendre ni dins ni fora de la franja a causa de les llargues esperes als checkpoints, així que opten per vendre els productes en la seva àrea a un preu molt baix.

Els infants que es preparen per començar el nou curs escolar ho fan amb molta por, no només a causa de la impossibilitat de tenir un nou uniforme i una nova motxilla, sinó també a causa dels trets i els

bombardejos que han de suportar quan van o tornen de l'escola.

Malgrat tot el que passa a Gaza, el poble Palestí insisteix a en el desafiament, i continua la Intifada i la resistència, perquè sap que la única manera d'aconseguir una vida digna, sense problemes de salut, psicològics o econòmics, és acabar amb l'ocupació i exercir el seu dret a l'autodeterminació.

No cal dir que el problema [intern] del poble palestí deriva de la mala actuació de l'Autoritat Nacional Palestina i del conflicte entre president i president [Arafat i Abu Mazen]. Aquest conflicte sense sentit dona a Sharon l'oportunitat d'aconseguir el seu objectiu de colpejar profundament el nostre poble.

En aquest moment crucial, la Unió de Comitès de Treball de la Salut, com a ONG sanitària palestina, ha de jugar un paper fonamental en el suport al desafiament palestí i a la Intifada, donant els seus serveis a la gent que els necessita i desenvolupant els seus programes per superar la situació.

I finalment em demano ¿per què he escrit això? És per recordar al món el nostre patiment o potser una forma de queixa psicològica per reduir la pressió que estem patint. Però crec que això es per encoratjar-nos a continuar i refermar la nostra insistència per seguir endavant".

1/9/2003

Dr. Rabah Muhanna
 Director de la Unió de Comitès de Treball de la Salut

Clínica dels Comitès de Treballadors de la Salut. Nablús. Destrossada per l'exèrcit israelià el passat 28 d'agost.

Gira de companys palestins

Fer sentir la seva veu

El proper mes de novembre impulsarem des de Joventut una gira de dos companys palestins. El projecte neix el curs 2002-2003 fruit d'una sèrie de conferències per universitats, centres cívics i ateneus populars dels companys del partit que havien viatjat a Palestina l'estiu del 2002. És a partir d'aquestes xerrades que es van constituir a la Universitat de Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona i a Rubí diferents comitès de

solidaritat amb Palestina.

A partir d'aquests comitès i degut als contactes que s'havien establert a Palestina va sorgir la idea de convidar a dos estudiants palestins per fer una sèrie de xerrades, i així, tenir la possibilitat de conèixer de primera mà la repressió de l'Estat d'Israel sobre el poble palestí.

De forma general es preveu que els companys palestins duguin a terme un conjunt de xerrades, trobades i activitats per les diferents universitats públiques catalanes

preveient també una sortida a Madrid. L'acció està dividida principalment en dos blocs; d'una banda quatre universitats públiques catalanes (UAB, UB, UdG i UPF) on treballen els comitès de solidaritat, i d'altra banda diferents ciutats catalanes (Rubí, Cerdanyola, Vilassar de dalt, Girona i Barcelona) i Madrid on es farien activitats centrals amb associacions, joves, sindicats, partits polítics... per tal d'establir un canal d'informació i sensibilització amb el poble palestí que ens permeti treballar de forma continuada.

Gràcies a la participació dels companys que provenen de la zona directament afectada pretenem crear un major grau d'implicació per part de tothom amb la situació que pateix el poble palestí, recolzant la seva lluita (la nostra lluita també), denunciant la situació actual i oferint possibilitats d'aprofundir en el debat polític.

Noèlia. UB

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI